

Лахъ, Робертъ — Lach, Robert — музикаленъ изследвателъ и единъ отъ главнитѣ обоснователи въ най-ново време на сравнителното музикознание, род. 29 ян. 1874 въ Виена, ученикъ на Роб. Фуксъ въ тамошната консерватория, после на Валашекъ и Гвидо Адлеръ въ университета, заведващъ музикалния отдѣлъ на Виенската държавна библиотека, после е доцентъ, и отъ 1927 — професоръ въ университета. Главниятъ трудъ на Л. е: „Студии върху историчното развитие на орнаменталната мелопея“ (1913), последванъ отъ другъ, не по малко цененъ — „Сравнителното музикознание, неговитѣ методи и проблеми“ (1924 — въ „Известия на Виенската академия на наукитѣ“ — сжщо и отдѣлно издание), после: „Музиката на туркотарскитѣ, финско-угрийскитѣ и кавказски народи“ (1920); отъ 1916 започва единъ голѣмъ наученъ трудъ върху пѣснитѣ на рускитѣ племици въ Австрия презъ войната, отъ който досега сж издадени 7 тома. Освенъ това: „Конструкциониятъ принципъ на повторението въ музиката, говора и литературата“ (1925), „Моцартъ като теоретикъ“ (1918), „Къмъ въпроса за ритмиката на старофранц. и старопровансалски стихове“ (1928), и др. Л. е сжщо и компонистъ, чието творчество застъпва всички музикални области, но е съ малка художествена значимостъ.

Лазари, Силвио — Lazzari, Sylvio — французски компонистъ, род. 10 ян. 1860 въ Боценъ, училъ въ Парижката консерватория и при Цезарь Франкъ, сега живѣе като компонистъ въ Сюреснъ. Творби: една симфония, симфонични поеми „Нощенъ ефектъ“ и „Офелия“, сюита „Импресии“ и две сюити къмъ Гьотевия „Фаустъ“ — за оркестъръ; Концертшюкъ за пиано съ оркестъръ; Фантазия за цигулка и оркестъръ; клавиртрио; струненъ квартетъ; духовъ октетъ; една соната и романца за цигулка; клавирни нѣща за 2 и 4 ржце; оперитѣ: „Арморъ“, „Глунавитѣ“, „Огнената кула“ (1925) и „Прокаженитѣ“ — пантомима; хорове за женски гласове; пѣсни.

Лазаръ, Филипъ — Lazar, Filip — ромънски компонистъ, род. 1894 въ Крайова, ученикъ на Букурещката

(Касталди) и Лайпцигската (Крелъ) консерватории, писалъ: „Дивертиментъ“ и „Циганско скерцо“ — за оркестъръ; 3 сюити; една „Багате ла“ и „Пиеси за деца“ (Дюранъ) и „Два народни ромънски танца“ — за пиано; една соната за цигулка и пиано; детски пѣсни (II тетрада 1931), соната за пиано за 4 ржце; „Пръстенътъ“ — футболна картина за оркестъръ; „Концерто гросо“ за оркестъръ (1930).

Лаци, ит. *lazzi* — хумористични импровизации — куплети на италианскитѣ комици и пѣвци.

Ле, фр. *lais*, англ. *lay* = стихъ, пѣсень — име на старофранцузски и староанглийски народни пѣсни. съ баладно-епически характеръ. Срѣдновѣковнитѣ нѣмски **Leiche**, произлѣзли отъ горнитѣ, сж духовно-алегорични пѣсни, състоящи се отъ нѣколко голѣми части, които се разпадатъ на по-малки, неравни строфи. Тѣ — или се пѣятъ съ отдѣлни мелодии, или две еднакви полустрофи се пѣятъ съ една мелодия.

Лебрюнъ, Лудвигъ Аугустъ — Lebrun, Ludwig August — виденъ виртуозъ-обоистъ и компонистъ за своя инструментъ, род. 1746 въ Манхаймъ, умр. 16 дек. 1790 въ Берлинъ — обоистъ на Манхаймската капела, писалъ: 7 концерта за обой; дуети за флейти; триа за обой, цигулка и виолончелъ.

Левалтеръ, Йоханъ — Lewalter, Johann — компонистъ, род. 24 януари 1862 въ Каселъ, ученикъ на Райнеке въ Лайпцигската консерватория, учителъ въ родния си градъ, писалъ: fugи, канони, пѣсни, както и народни такива въ преработки за хоръ.

Левандовски, Луи — Lewandowsky, Louis — значителенъ компонистъ и реформаторъ на еврейското синагогално пѣние, род. 3 апр. 1823 въ Врешенъ, умр. 4 февр. 1894 въ Берлинъ; като дете — отива въ Берлинъ и съ прекрасния си сопранъ обръща въ синагогата върху себе си внимание, после учи при А. Б. Марксъ и въ музикалния отдѣлъ на Академията на изкуствата, дето Бахъ, Рунгенхагенъ и Брелъ сж били негови учители; 1840 бива назначенъ диригентъ